

Τὸ λένε κι' ἀπὸ τῆ σκηνῆ κι' ἀπὸ τὰ παρασκήνια
μ' ἔλη την εὐλιχρίνενα
πὼς εἶναι μπακαλόγατοι τῆς χειροτέρας πάστας,
ὅπου δὲν θέλουν οἱ μικροὶ νὰ ζῶν χωρὶς δυνάστας.

Καὶ τώρα πλέον καθάρῃ τὰ κατ' αὐτοὺς μαθόντες
καὶ πάμπολλα παθόντες,
ἐπάνω στὰς δυνάμεις μας νὰ ριζώμε τὰ μάτια
κι' ἄς ποῦμε' στοὺς προστάτας μας νὰ πᾶνε' στὰ κομμάτια.

Ἄμην ἄμην, ἐφώναξε καθένας συμπολίτης,
κι' ἔγω σὲ Στύλον ἀνάβας τοὺς εἶπα σὺν Στυλίτης.

Ἐξ' ἐνὸς ἀρχαίου Στύλου λόγος ρήτορος στρωμύλου.

Φ. — Ἐκ τῶν Στύλων στηλιτεῦτο
τοὺς θημίους, τοὺς τερνίνους,
κι' ἀπὸ τώρα δὲν πιστεῖω
σὲ προστάτας λαοπλόωνος.

Στηλιτεῦο κληδόνας
νύν, φαί καί' στοὺς αἰῶνας,
καὶ βαστώ μὲ τούτους κάκια,
ἐπειδὴ μὰς ἀδικοῦν
κι' ἀδυνάτους δὲν ἀκοῦν,
καὶ τὰ κάνουνε πικὰ κάκια.

Ἄς μὴν προσπίπτουν οἱ Ρωμηροὶ σὲ κάθε Βασιλίσκο
κι' ἄς παύσουν νάχουν τὸ ρεκόρ' στῆς ζητιανίας τὸν δίσκο,
μὴτε σὲ ξένον δακτυλὸν τῶν συμφορῶν τὸν αἴτιον
ν' ἀναξ' ητοῦν σὺν πρῶτα,
καὶ τῆς Ἐπικναστάσεως ν' ἀνευρημοῦν ἐπαίτειον
γραμμιένην μ' ἄλλα γῶτα.

Κι' ἂν κατ' εὐχὴν ποθῆτε νὰ πᾶν χαμένοι πόθοι
κατὰ τῆς ρητορείας θερμὰς συστάσεις κάνω...
εἶναι γνωστὸν εἰς δίους πὼς' στοὺς Ρωμηροὺς ἐδόθη
τὸ χάρισμα τοῦ λόγου καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἐν τούτοις τώρα, πού φρικτὴ μυκάται τρικυμία
καὶ τρέμει πᾶσα κτίσις,
πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον ἄς μὴ γενῆ καμμία
τοῦ δάρου τούτου χρῆσις.

Κι' ὅποιος παραλιμάρει' στὸ κράτος τάρρωστιάρικο
θερμῶς παρακαλεῖται,
γενναῖοι συμπολίται,
νὰ μὴ μὰς ἐγὰρ ἡ λόγος σὺν κι' ἔλλοτε δεκάρικο.

Δὲν ἔχετε γι' αὐτὸ θεδαίως ἀντιρρήσεις,
κι' ἂν ἀπγορευθῆ πολλῇ τοῦ δάρου χρῆσις,
σὰς λέγω πὼς καμμία
δὲν γίνεται ζημία.

Ἄρῶνως ἄς κυττάζωμε κάθε δικαίω μπόγια
κι' ἄς ζήσωμε καὶ μὰ φορὰ χωρὶς συγγενολόγια.
Τῆς προστασίας τὰ θεσμὰ τίς πλέον ὑποφέρει;
κάτω, παιδιὰ, τῶν προστατῶν τὸ ψεδὸς κι' ἡ φανάκη,
κι' ἄς δώσωμε τὸ ψέφισμα μονάχα' στὸν Λευτέρη,
κι' ἂν θέλετε τὸ δίνομα καί' στὸν Μαρκαντανάκη.

Ὁ Μπέρτζολδ μὲ τὸν Χόλδεγκ δρὸ Βασιλείων στύλοι,
ἐπῆγαν' στὸ Μπουχλάου καὶ τᾶπανε σὺν φίλοι.

Π. — Καὶ τείναι τὸ Μπουχλάου;
Φ. — Νομίζω κι' ὑποθέτω
πὼς θάβαι κάποια πόλις σπουδαία, Περικλέτο.

Ἐκεῖ λοιπὸν, πούλται τῶν Συλλαλητηρίων,
ἔγιναν συνεντεύξεις τῶν δρὸ Καγκυλαρίων,
πούναι πολὺ μαρτύριοι καὶ πᾶνε λάου λάου...
αὐτὰ κι' ἐγὼ τὰ λίγα
τοὺς μίλησα, κολλήγα.
κι' ἔσκουε τότε κάποιος σικιτὶ καὶ τὸ Μπουχλάου.

Ἦάσε κι' ὁ Καραμανλάκης, ὅπου ἦτάξεε πολλακις.

Π. — Ἄμμ' τοῦ Καραμανλάκη τὸ τέλος τί σοὺ λέεσι;
Φ. — Καὶ ποῖος τὸν θανάτο του μὲ πόνο δὲν τὸν κλάει;
Θαην ἀεροπόρου συγκαλούσμεν ἀνδρείου...
ἐχάθη μία ρώλη,
πού χθὲς προχθὲς ἀκόμη
ἔκανε πτήσεις ἀνω τοῦ Συλλαλητηρίου.

Π. — Μὲ πόθους σφρωτοῦς
κι' αὐτὸς τοὺς ἀετοὺς
ἤθελε συντροφιά.

Φ. — Κρέμα' στὸ παλληκάρη,
ὅπου μὲ τόση χάρι
ἔπετοσε κι' ὠμορριά.

Π. — Κόσμος θρηνοῦθε
τοῦτο τὸ παιδί,
καὶ φωνάζει κρέμα.

Ἄπο τὸν ἀέρα
ἔπεσ' ἐκεῖ πέρα
σὲ θαλάσσης κύμα.

Θάνατος ἄρασις, ὅπου καρτερεῖ
δσοὺς τοῦτ' ἡ σφαῖρα
τοὺς στενοχωρεῖ
καὶ ζητοῦν ἀέρα.

Τῶν πετώντων κλήρος
θάνατος ἀγῆρως,
ποῦ τὸν λαχτάρῃ.

Νάπεφτα μὰ μ' ἔμερα
ἀπὸ τὸν ἀέρα
μέσ' στὸ νερὸ.

Φ. — Πᾶσι κι' ἕνας Ἕλληνας, νεῖος ἀεροπόρος,
καὶ δυὸ μέτρα χῶμα
δέχεται τὸ σῆμα,
ποῦ δὲν τὸ χῶροσε μετρημένους χῶρος.

Ἄσοι ποδοῦν ψιλοτέρη
νὰ πᾶν ἀπὸ θνητοῦς,
πούναι προσγειωμένοι,
πέφτουνε κι' εὐκολότερα,
μὰ μὲς' στοὺς ἀετοὺς
ζῶν μετεμψυχωμένοι.